

Μαρία Σιδηροπούλου

γειώνομα

τίτλος συγγράμματος
Γειώνομαι

συγγραφέας
Μαρία Σιδηροπούλου

...

διεύθυνση έκδοσης
Βαλάντης Ναγκολούδης

σύμβουλος έκδοσης
Γιώργος Ιωαννίδης

atelier

Αντώνης Καραναύτης, Γιάννης Ερμείδης,
Λυδία Χατζημάρκου

συντονισμός προώθησης
Χάιδω Σκανδύλα

φιλολογική επιμέλεια
Μαίρη Τριανταφύλλου

α΄ έκδοση Απρίλιος 2021
isbn 978-960-626-392-7

Εκδόσεις Πηγή   **A Pigi Publication**
Θεσσαλονίκη - Αθήνα   Thessaloniki - Athens

www.pigi.gr | 2311 27 28 03 | info@pigi.gr
Μέλος του Πρότυπου Ομίλου Πολιτισμού Πηγή

η καλλιτεχνική επιμέλεια του έργου έγινε
από τα ατελιέ του iWrite.gr

...

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού,
η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό
μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα.

Σε εσάς που δεν σταματήσατε να πιστεύετε σε εμένα

Μεταξύ Πέμπτης και άλλων

Πικρή μου δάφνη,
πικροδάφνη μου,
πόσο μπορείς να με γλυκάνεις;
Οι λέξεις δεν έχουν γεύση πια.
Αναμασώ τις συλλαβές
και ξεροκαταπίνω.
[Είναι ζόρικο
να θάβεις αυτά
που θέλουν να ειπωθούν,
να τεμαχίζεις τα λόγια
σε ασυνάρτητους συνδυασμούς γραμμάτων].

Σήμερα, μετρώ σχεδόν έξι ουρανούς.
Δε μετράς ουρανούς,
αν δεν έχεις αστέρια.
Μετράς;
Δε θέλω να μην αισθάνομαι,
δε θέλω να χάνομαι.
Παίρνω με τα χέρια μου
λίθους
δομικούς.
Ίσως, χτίσω μια πόρτα να φύγω.
Ίσως, πάλι χτίσω ένα λαβύρινθο να μην ξεφύγω.
Τρέχω μέσα σε σκυρόδεμα
από αυτό που έφτιαξα το εσωτερικό σου
(γλυκέ μου τάφε).
Δίγη επαφή με τον τοίχο,
πριν καταπιώ ό,τι απέμεινε
και βήξω στην απόπειρα να εισπνεύσω

το τελευταίο χάδι από
'κείνο το ευγενικό χέρι,
που άφησα να με ακουμπάει
είκοσι μέτρα τουλάχιστον
κάτω από το έδαφος.
Αν δε μετράς ουρανούς,
ίσως, ξαπλώνεις δίπλα
στο δολοφονημένο όνειρό σου
ή κάτω από αυτό.
Ασφυκτιώντας από τη συντριβή
της χθεσινής ελπίδας
ή ακόμα και
από τη μαχαιριά που οικειοθελώς
επέτρεψες να σε διαπεράσει.
Να 'μαι, τώρα,
εύχομαι να μην έσκαβα
τον λάκκο που κοιμάμαι.
Εύχομαι να σήκωνα το βλέμμα,
να έβρισκα τη δύναμη να
σκαρφαλώσω,
να φτάσω
την κορυφή,
να φτάσω το πρώην μου έρεισμα.
Φωνάζω «δεν φοβάμαι»
στην πέτρινη άβυσσο που με τρομάζει
κατά βάθος.
Φωνάζω
«σε φοβάμαι,
να μείνεις εδώ,
να φύγω εγώ,
να πάω πού».

Σαν πανί στο κατάρτι

Μόνο προσωρινή ανακούφιση
μπορούν να μου προσφέρουν
αυτά τα χέρια,
που ψάχνουν μέρος να κουρνιασουν.
Τα δισκία με τις αναμνήσεις μου,
σήμερα, με περιμένουν
στην πιο ζεστή αγκάλια του κρεβατιού.
Η γαλήνη έρχεται με την ισορροπία
κι εγώ είμαι ακροβάτης πάνω σε σχοινί.
Σήμερα, ρισκάρω να περπατήσω,
χωρίς το σιδερένιο στήριγμά μου.
Κι αύριο πάλι, δοκιμάζω
με τα χέρια μου σε ευθεία.
Στον αέρα,
βαδίζω στον αέρα
και κάθε τόσο περνά γλυκό αγέρι,
να με μεθύσει
μα εγώ λέω πως δέχομαι μόνο πικρίες.
Κι όλα φαντάζουν μαύρα και γκρι και μπλε
από 'δω ψηλά
κι εγώ τα φτιάχνω άσπρα και ροζ και μωβ.
Γιατί ποιος θέλει
πριν καν τελειώσει τα ακροβατικά του
κι εκείνα τα ασταθή πατήματά του
να πέσει,
χωρίς να βρίσκεται σε έδαφος (;)
Γιατί ποιος θέλει
να προχωρά
σε εκείνο το τεντωμένο σκοινί,

που ήξερε
πως ύστερα με τούτο
θα του δένανε τα πόδια
θα του 'σφιγγαν το λαιμό
κι, έπειτα, θα τον κρεμούσανε.
Γιατί ποιος θέλει
η ζωή του
από σχοινί να γίνει αγχόνη
και να του πάρουν το κεφάλι
Τότε δεν περπατάς – παραπατάς,
γιατί γνωρίζεις πως
ό,τι φεύγει,
πίσω δεν έρχεται
κι ας πολεμάς,
κι ας εύχεσαι
ό,τι απαγορεύεται
να είναι επιτρεπτό.
Κι εσύ θα σκέφτεσαι
τη στιγμή πριν το βήμα γίνει κενό
ποιος είπε πως πρέπει
και πως δεν πρέπει
να 'σαι ακροβάτης, δίχως κοινό
Ποιος όρισε τι είναι σωστό,
ποιο είναι το λάθος,
δίχως να ξέρει πώς είναι να ισορροπείς σε ένα κομμάτι νήμα
Τι κι αν για σένα
το ορθό θε να 'ναι λάθος...
Τι κι αν για σένα
το δεκτό είναι
«να νοσταλγώ, πριν κοιμηθώ...».

Το φεγγαρόφως του κρασιού μου

Πέμπτη, 14 Νοεμβρίου/00:21

Με ταλανίζει το μαύρο της νύχτας.

Επιλέγει να κάθεται απέναντί μου

και να γευματίζει κάθε βράδυ με την ευαισθησία μου

– κάποιες φορές και με τον ίδιο μου τον εαυτό.

Λειτουργεί σαν θηρίο, και εμένα, το θήραμα με κατασπαράζει.

Εισβάλλει στο εσωτερικό μου και σχίζει, ξεριζώνει, κατατρώνει

μια σειρά από επιθετικές ενέργειες,

γιατί μόνο επιθετικό μπορεί να είναι.

Στην απόπειρα να αμυνθώ, χάνω τον έλεγχο.

Για ακόμα μια νύχτα, παραδίδομαι στην αγαλλίαση

που προσφέρει τόσο η καταστροφή, όσο και η φθορά

στην τραχιά ευχαρίστηση.

Παρασκευή, 29 Δεκεμβρίου/00:13

Το κρασί που είχα προσφέρει νωρίτερα στον εαυτό μου,

στεκόταν ακίνητο εκεί, στην ίδια θέση.

Αναρωτιόμουν πόσον καιρό ακόμα θα εξανάγκαζα τη θέρμη

που είχε εγκλωβιστεί,

να βουτήξει στο κόκκινο πηγάδι και να πνιγεί

– σε εκείνη τη δεξαμενή οίνου που επέτρεπε στα άψυχα κορμιά

των αστεριών να κολυμπούν πλάι στα ετοιμοθάνατα δικά μου.

Σάββατο, 30 Δεκεμβρίου/00:02

Σηκώνω το ποτήρι κρασί και πίνω,

πίνω μια-δυο γουλιές στο όνομά σου,

αφήνω τις σταγόνες να κυλήσουν αργά

στα τοιχώματα του λαιμού μου

κι, ύστερα, βήχω στην προσπάθεια να συζητήσω με τα χνώτα σου,

με τον απόηχο της φωνής σου, που κάθεται απέναντί μου.
Όταν θα είσαι αναγνώστης του μονολόγου μου,
φαντάσου με να στέκομαι στην άκρη της τραπεζαρίας
και να γελώ απελπισμένη,
καθώς η επιθυμία μου θα φορεί τα υποδήματα του ναύτη και
θα σαλπάρει.

Αντίθετα με εμένα.

Εμένα που τα χέρια μου –δεμένα στην άγκυρα του αδιεξόδου–
αδυνατούν να απογειωθούν,
με αποτέλεσμα να καθίσταμαι ισχνή να εκφραστώ,
να αφήσω το αποτύπωμά μου στο λευκό χαρτί
με τη ριγέ γραβάτα που αναμένει να ...
λερωθεί από το λεκέ των λεγόμενων μου
ή από τη βαθιά κόκκινη κηλίδα
που τρέχει να ξεφύγει από τα χείλη μου, ενώ μιλώ.
Κι είναι εξαιρετικά επικίνδυνο το βράδυ,
ασθενή του ερέβους,
κοίτα πώς παρεκκλίνω,
κοίτα πώς χαμογελά εις βάρος μου,
κοίτα πώς τα έκανα όλα θάλασσα χάρη στην τρικυμία του οίνου.
Το βράδυ είναι απατηλό.
Το βράδυ θα με κατακερματίσει.
Θα με γδύσει και θα με προτρέψει να συμμετάσχω
συναισθηματικά στο παιχνίδι,
δίχως κανόνες και διαλείμματα ή ανακωχές.
Θα με παρασύρει σαν χείμαρρος στα βράχια της μοναξιάς
και φοβάμαι να μείνω μόνη με τις σκέψεις μου.
Το βράδυ πάλι θα μείνω μόνη.

Θα ἴμασταν γελασμένοι

Αν γύρευα τη διδαχή,
θα ἴγραφα παραμύθι
που ἴχει μέση, τέλος και αρχή.
Δε θα ἴψαχνα να βρω,
δε θ' ἴαφηνα να πιω
τούτο το ποτό,
που κάνει τα μάτια μου να καίνε.

Μου μάθανε πως ο κόσμος γύρω
είναι κακός
κι εγώ, ο τρελός, ἴθιλα να τον αλλάξω,
να σκίσω ἴθιλα ὄσα ἴγραφαν
– πως η αγάπη
είναι απάτη,
πως τα λόγια
είναι πουλιά,
που ἴλλοτε ταξιδεύουν και φεύγουν.
ἴθιλα κάποτε ν' αποδείξω
ορίστε... εκείνο...
που τώρα πλέον ξέχασα,
λησμόνησα τ' ὄνομά του.
Θα κατοικεί μάλλον αλλού,
θα ἴχει χτίσει ἴδη τη φωλιά του.
Εδώ ἴ είσαι ἴ χάνεσαι,
εδώ δε χωρά ενδιάμεσα·
μια μέρα πουλάς,
την ἴλλη αγοράζεις
κι εμεἴς ἴμασταν κάποτε ανοιχτά,
μα ἴρθανε και τα ρημάζανε.